

200702975/1.

Datum uitspraak: 29 juni 2007

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellant,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/31153 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 26 maart 2007 in het
geding tussen:**

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 januari 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om verlenging van de geldigheidsduur van een aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen.

Bij besluit van 29 mei 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 maart 2007, verzonden op 29 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de rechtsgevolgen daarvan geheel in stand blijven. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 10 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. W.S. van Helvoort, ambtenaar van Staat.

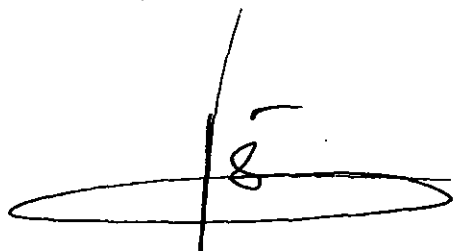
w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Van Helvoort
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 juni 2007

361
Verzonden: **29 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke across it, and a small '8' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer, enkelvoudig
Nevenzittingsplaats Rotterdam

Reg.nr: AWB 06/31153
V-nummer:

Inzake: eiser,
gemachtigde mr. D. Schaap, advocaat te Rotterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken
en Integratie, verweerder, gemachtigde mr. I.A.M. de Groot.

I Procesverloop

1 Eiser, geboren op bezit de Chinese nationaliteit. Hij verblijft sedert 4 oktober 2000 in Nederland. Op 18 december 2000 is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'gezinshereniging bij ouder'. Deze verblijfsvergunning is laatstelijk verlengd tot 29 november 2003.

2 Op 13 augustus 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend tot verlenging van de geldigheidsduur van de aan hem verleende verblijfsvergunning. Bij besluit van 19 januari 2006 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Eiser heeft tegen dit besluit bezwaar gemaakt bij brief van 17 februari 2006. Bij besluit van 29 mei 2006, verzonden op 30 mei 2006, heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

3 Op 26 juni 2006 heeft eiser tegen dit besluit (hierna: het bestreden besluit) beroep ingesteld bij de rechtbank. Op 23 augustus 2006 heeft eiser de gronden van beroep ingediend. Verweerder heeft op 8 februari 2007 een verweerschrift ingediend.

4 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 2 maart 2007. Eiser is ter zitting verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich ter zitting laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II Overwegingen

1.1 Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) is verweerder bevoegd de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd af te wijzen.

1.2 Ingevolge artikel 14, derde lid, van de Vw 2000 worden bij algemene maatregel van bestuur regels gesteld over de verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning.

1.3 Ingevolge artikel 3.80, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) is de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 tijdig ingediend, indien deze is ontvangen uiterlijk op de dag voor de dag waarop de geldigheidsduur verstrijkt, dan wel, indien deze later is ontvangen, indien de termijnoverschrijding de vreemdeling niet kan worden toegerekend.

AWB 06/31153

2

1.4 Ingevolge artikel 3.82, eerste lid, van het Vb 2000 zijn, indien de niet-tijdig ingediende aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 naar het oordeel van Onze Minister is ontvangen binnen een redelijke termijn nadat het rechtmatig verblijf, bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l van de Vw 2000, of als Nederlander, is geëindigd, de artikelen 3.71, 3.77, 3.78 en 3.79 niet van toepassing en zijn de artikelen 3.86 en 3.87 van overeenkomstige toepassing.

1.5 In B1/S.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) is bepaald dat een aanvraag tot het verlengen van een verblijfsvergunning die meer dan zes maanden na afloop van de geldigheidsduur van de eerdere verblijfsvergunning is ontvangen, in beginsel wordt aangemerkt als een aanvraag om eerste toelating.

1.6 Ingevolge artikel 3.80, tweede lid, van het Vb 2000 wordt de niet-tijdig ingediende aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 gelijkgesteld met een aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning.

1.7 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

1.8 Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het betreft de vreemdeling die behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen categorie.

1.9 Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv. In het tweede lid is bepaald welke vreemdeling van het vereiste van een geldige mvv is vrijgesteld op grond van artikel 17, aanhef en onder g, van de Vw 2000. Ingevolge het vierde lid van artikel 3.71 van het Vb 2000 kan verweerder het eerste lid buiten toepassing laten, voorzover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2 Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser niet voor verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning in aanmerking komt en voert daartoe – zakelijk weergegeven – het volgende aan. Verweerder wijst erop dat de geldigheidsduur van eisers verblijfsvergunning verliep op 29 november 2003 en dat de aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur is ingediend op 13 augustus 2004. Volgens verweerder is de aanvraag niet tijdig ingediend en evenmin ingediend binnen een redelijke termijn na afloop van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning. Er is geen sprake van omstandigheden op grond waarvan de termijnoverschrijding niet aan eiser kan worden toegerekend. Verweerder wijst erop dat eiser heeft aangetoond noch aannemelijk gemaakt dat hij reeds eind 2003 een aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning heeft ingediend. Gelet op het vorenstaande alsmede gezien het bepaalde in B1/S.1 van de Vc

AWB 06/31153

3

2000 en artikel 3.80, tweede lid, van het Vb 2000 heeft verweerder de aanvraag gelijkgesteld met een aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning. Echter, om voor verlening van een verblijfsvergunning in aanmerking te komen, dient eiser te voldoen aan het mvv-vereiste. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat eiser niet beschikt over een geldige mvv. De weigering om eisers verblijfsvergunning te verlengen levert geen strijd op met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). In het verweerschrift is voorts betoogd dat de onderhavige procedure slechts betrekking heeft op de aanvraag van 13 augustus 2004. De vraag of de vermeende eerdere aanvragen al dan niet zijn ontvangen of te laat in behandeling zijn genomen, speelt in deze procedure geen rol. Tegen het uitblijven van een beslissing op een aanvraag had eiser een rechtsmiddel kunnen instellen. Ten overvloede merkt verweerder op dat de bewijslast van de indiening van de aanvragen bij eiser ligt en dat de brief van de Nationale Ombudsman van 13 augustus 2004 daaraan niet afdoet. Voorts stelt verweerder dat eiser bij het indienen van zijn aanvraag geen beroep heeft gedaan op toepassing van de hardheidsclausule en dat eiser ook geen feiten en omstandigheden heeft aangevoerd die zijn aan te merken als een beroep op artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000. Ook in het aanvullend bezwaarschrift van 8 maart 2006 is er naar de mening van verweerder geen gemotiveerd beroep op de hardheidsclausule gedaan. Voor zover de in bezwaar aangevoerde omstandigheden wel als een dergelijk beroep op de hardheidsclausule dienen te worden aangemerkt, meent verweerder dat deze omstandigheden niet dermate uitzonderlijk zijn dat het beroep op de hardheidsclausule gehonoreerd zou moeten worden. Bij de behandeling ter zitting heeft verweerder erop gewezen dat eerst in beroep het rapport van de Nationale Ombudsman naar voren is gebracht en dat dit rapport gelet op de ex tunc toetsing buiten beschouwing moet worden gelaten. Tevens is aangegeven dat dit rapport ziet op te late behandeling van aanvragen. In casu is er geen sprake geweest van ingediende aanvragen. Reeds bij de aanvraag moet een beroep op de hardheidsclausule worden gedaan. Dit is niet geschied ondanks dat een herstelverzuim brief is verzonden naar eiser. Eiser heeft pas in de bezwaarfase een beroep gedaan op de hardheidsclausule. De in dat verband aangevoerde stellingen zijn echter niet onderbouwd. Verweerder geeft aan dat het standpunt van eiser ten aanzien van de hardheidsclausule niet zal leiden tot verlening van een verblijfsvergunning. Bij de beoordeling in het kader van artikel 8 van het EVRM zijn de door eiser aangevoerde omstandigheden meegewogen. Artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) speelt geen rol want er is geen sprake van toepassing van beleid waarvan kan worden afgeweken.

3 Eiser kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder. Eiser stelt dat hij vóór 31 december 2003 een aanvraag tot verlenging van zijn verblijfsvergunning heeft verstuurd. Die aanvraag is niet per aangetekende post verstuurd. Eiser weet niet of de aanvraag is angekommen bij verweerder. Omdat hij geen ontvangstbevestiging had ontvangen en evenmin een acceptgiro voor de betaling van leges en omdat uit telefonisch contact met de IND niet bleek dat zijn aanvraag daar bekend was, stelt eiser in februari 2004 een tweede aanvraag tot verlenging van zijn verblijfsvergunning te hebben ingediend. In de maanden na de indiening van genoemde aanvragen heeft eiser veelvuldig, soms wel tien keer per maand, met de IND gebeld teneinde te vernemen over de stand van zaken met betrekking tot zijn aanvragen. Hem is steeds medegedeeld dat hij moest wachten. Omdat uiteindelijk ook niet bleek dat zijn tweede aanvraag door de IND was ontvangen, heeft eiser op 13 augustus 2004 voor de derde maal een aanvraag tot verlenging van zijn verblijfsvergunning ingediend. Eiser erkent dat zijn derde aanvraag is ingediend na het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning en ook niet is ingediend binnen zes maanden daarna. Tevens onderkent eiser dat het bewijs van verzending van de

AWB 06/31153

4

twee eerdere aanvragen in beginsel op hem rust. Eiser meent evenwel dat er aanleiding bestaat om deze bewijslast bij verweerder te leggen. In dit verband wijst eiser erop dat in de jaren 2002, 2003 en 2004 sprake was van een slecht functionerende IND en Vreemdelingendiensten, waarbij voorts sprake was van overdracht van taken van Vreemdelingendiensten aan de IND, in verband waarmee aanvragen, andere relevante stukken en gehele reeds aanwezige dossiers zijn kwijtgeraakt. Eiser verwijst naar de brief van de Nationale Ombudsman van 13 augustus 2004, waarvan hij een afschrift als productie heeft overgelegd. Voorts voert eiser aan dat in het bezwaarschrift van 8 maart 2006 gemotiveerd is gesteld dat verweerder gebruik zou moeten maken van zijn bevoegdheid ex artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 om van het mvv-vereiste af te wijken. In het bestreden besluit is verweerder daar niet gemotiveerd op in gegaan zodat er volgens eiser sprake is van een motiveringsgebrek in en een onzorgvuldige voorbereiding van het bestreden besluit. Ter zitting is voorts betoogd dat het beroep op de hardheidsclausule mede dient te worden gezien in het licht van het bepaalde in artikel 3.80 van het Vb 2000 en in B1/1.2.3 van de Vc 2000. Tevens is gesteld dat de in bezwaar aangevoerde omstandigheden hadden moeten worden meegewogen in het kader van de hardheidsclausule of artikel 4:84 van de Awb of hadden moeten leiden tot een langere termijn dan de termijn van zes maanden zoals vastgesteld in het beleid. De stelling dat artikel 4:84 van de Awb niet van toepassing is, is onjuist. De termijn als vermeld in artikel 3.82, eerste lid, van het Vb 2000 is in de Vc 2000 op zes maanden gesteld. Daarvan kan worden afgeweken. Volgens eiser is het een feit van algemene bekendheid dat de IND slecht functioneerde. Eiser is ook bekend met een rapport waaruit blijkt dat bij de overdracht van de taken van de Vreemdelingendienst aan de IND veel dossiers zijn zoekgeraakt. Ten aanzien van artikel 8 van het EVRM is gesteld dat niet zozeer het familieleven tussen eiser en zijn moeder van belang is als wel eisers privéleven dat in dit verband moet worden meegewogen.

4 De rechtbank overweegt het volgende.

4.1 Gelet op het bepaalde in artikel 3.80, eerste lid, van het Vb 2000 heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat er geen sprake is van een tijdig ingediende aanvraag tot verlenging van eisers verblijfsvergunning. De aanvraag is niet ontvangen uiterlijk op de dag voor de dag waarop de geldigheidsduur van eisers verblijfsvergunning verstreek. De aanvraag is immers ingediend op 13 augustus 2004 terwijl de geldigheidsduur van eisers verblijfsvergunning reeds was verstroken op 29 november 2003. Het standpunt van verweerder dat er geen sprake is van een termijnoverschrijding voor het indienen van een aanvraag die eiser niet kan worden toegerekend, acht de rechtbank niet onredelijk aangezien eiser op generlei wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij eind 2003 al een aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning heeft ingediend. Evenmin heeft eiser aannemelijk gemaakt dat hij in februari 2004 een dergelijke aanvraag heeft ingediend. Het beroep op het rapport van de Nationale Ombudsman van 13 augustus 2004 kan eiser niet baten aangezien dit ziet op de behandelduur van ingediende aanvragen, op de telefonische bereikbaarheid van de IND en op de klachtbehandeling door de IND. De stelling van eiser dat in de jaren 2002, 2003 en 2004 sprake was van een slecht functionerende IND en Vreemdelingendiensten, waarbij voorts sprake was van overdracht van taken van Vreemdelingendiensten aan de IND en dat in verband daarmee aanvragen, andere relevante stukken en gehele reeds aanwezige dossiers zijn kwijtgeraakt, vindt geen steun in voormeld rapport.

4.2 Gezien het vorenstaande alsmede het bepaalde in artikel 3.82, eerste lid, van het Vb 2000, gelezen in samenhang met het beleid zoals neergelegd in B1/5.1 van de Vc 2000,

AWB 06/31153

5

heeft verweerder zich tevens in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de aanvraag niet is ontvangen binnen een redelijke termijn nadat eisers rechtmatig verblijf, bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw 2000, was geëindigd. Verweerder heeft gezien het vorenoverwogene omtrent de redenen die eiser heeft aangevoerd voor de late indiening van zijn aanvraag, geen gebruik hoeven te maken van de ruimte die het beleid biedt om als redelijke termijn in dit geval een termijn van langer dan zes maanden na het eindigen van het rechtmatig verblijf te accepteren.

4.2.1 In bezwaar is niet aangevoerd dat onder toepassing van artikel 4:84 van de Awb afgeweken had moeten worden van de in het beleid neergelegde termijn van zes maanden. Verweerder heeft hierover dan ook geen standpunt hoeven in te nemen in het bestreden besluit.

4.3 Gelet op het vorenstaande alsmede gezien het bepaalde in B1/5.1 van de Vc 2000 en artikel 3.80, tweede lid, van het Vb 2000 heeft verweerder de aanvraag gelijk kunnen stellen met een aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning.

4.3.1 In bezwaar is niet aangevoerd dat onder toepassing van de inherente afwijkingsbevoegdheid niet gehandeld had moeten worden conform het beleid waarin is neergelegd dat een aanvraag tot het verlengen van een verblijfsvergunning die meer dan zes maanden na afloop van de geldigheidsduur van de eerdere verblijfsvergunning is ontvangen, in beginsel wordt aangemerkt als een aanvraag om eerste toelating. In het bestreden besluit heeft verweerder hierover dan ook geen standpunt hoeven in te nemen. Overigens is de rechtbank van oordeel dat niet is gebleken van bijzondere omstandigheden op grond waarvan verweerder had moeten afwijken van het beleid.

4.4 De rechtbank stelt vast dat niet in geschil is dat eiser niet in het bezit is van een geldige mvv voor het verblijf dat hij beoogt. Evenmin is in geschil dat eiser niet valt onder één van de categorieën vreemdelingen die van het mvv-vereiste zijn vrijgesteld zoals vermeld in artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 en artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000.

4.5 Ten aanzien van het beroep op artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 overweegt de rechtbank als volgt. Gelet op het aangevoerde in het aanvullend bezwaarschrift van 8 maart 2006 is de rechtbank van oordeel dat eiser in bezwaar een beroep op de hardheidsclausule heeft gedaan. Door verweerder is dit bij de behandeling ter zitting ook onderkend. De rechtbank stelt vast dat in het bestreden besluit geen motivering is opgenomen ten aanzien van het beroep op artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het bestreden besluit wat dit aangaat gebrekkig is gemotiveerd, hetgeen in strijd is met het bepaalde in artikel 7:12, eerste lid, van de Awb. De rechtbank ziet hierin reden om het beroep gegrond te verklaren en het bestreden besluit te vernietigen.

4.6 De rechtbank ziet tevens aanleiding om onder toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand blijven. Blijkens het verweerschrift en het verhandelde ter zitting stelt verweerder zich op het standpunt dat de door eiser aangevoerde omstandigheden niet dermate uitzonderlijk zijn dat vrijstelling van het mvv-vereiste onder toepassing van de hardheidsclausule gerechtvaardigd is. De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid tot dit standpunt heeft kunnen komen.

AWB 06/31153

6

4.7 De rechtbank is gezien het vorenstaande van oordeel dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt stelt dat eiser niet in aanmerking komt voor verlenging van de geldigheidsduur van de aan hem verleende verblijfsvergunning en evenmin voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

4.8 Het eerst ter zitting gedane beroep op bescherming van privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM staat naar het oordeel van de rechtbank niet in de weg aan het vorenstaande.

4.9 De rechtbank ziet in dit geval aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, van de Awb te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn overeenkomstig het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 322,- en wegingsfactor 1).

AWB 06/31153

7

III Beslissing

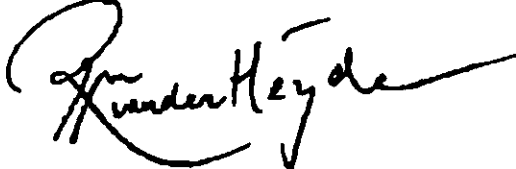
De rechtbank 's-Gravenhage,

rechtdoende:

- 1 verklaart het beroep gegrond;
- 2 vernietigt het bestreden besluit;
- 3 bepaalt dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven;
- 4 veroordeelt verweerder in de proceskosten ten bedrage van € 644,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan eiser dient te vergoeden;
- 5 gelast dat de Staat der Nederlanden als rechtspersoon het door eiser betaalde griffierecht ten bedrage van € 141,- vergoedt.

Aldus gedaan door mr. A. van 't Laar, rechter, en uitgesproken in het openbaar op 26 maart 2007, in tegenwoordigheid van R.A.M. van der Heijde, griffier.

De griffier:

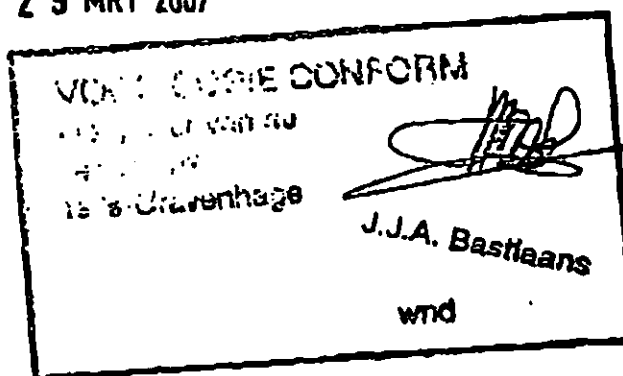
De rechter:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrecht-spraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrecht-spraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

afschrift verzonden op:

29 MRT 2007

WYBENGA WILDEBOER VAN DEN PUTTELAAR

— a d v o c a t e n

I

Raad van State,
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

'De Leuve'
Schiedamsedijk 46
Postbus 19050
3001 AB Rotterdam
tel +31 (0)10 214 00 00
fax +31 (0)10 214 03 03
post@wp-lawyers.nl
www.wp-lawyers.nl

Ch. L. van den Putelaar
J. Wildeboer
R.J. Wybenga
H.H.A. Lewin
A.C. van der Bent
B.F. Desloover
D. Schaap
K. Hamer
S. Binkborst
S. Scheimann
D.S. Lötting
J. Broijl
M. Wiersma
J.A. Baar
E.M. Bevers

Tevens per telefax: 070 - 365 13 80

Rotterdam, 26 april 2007
Betreft: / SeJ
200006702

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2577-C 26 APR 2007	
ZAAKNR.	200702975-1
AAN:	V2
BEHANDELD DO:	PAR:

Geachte heer, mevrouw,

- / - Hierbij doe ik u een hoger beroepschrift toekomen.

Gaarne verzoek ik u mij de ontvangst van het hoger beroepschrift te bevestigen.

Met vriendelijke groet,

D. Schaap

WYBENGA WILDEBOER VAN DEN PUTTELAAR

Hu / Svj: 200006702

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
26 APR 2007	
ZAKEN:	
AAN:	
BEHANDELD DOOR:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Aan de Afdeling
bestuursrechtspreek
van de Raad van State

geeft te kennen:

, geboren op _____ van Chinese nationaliteit, wonende te _____
aan de _____ te dezer zake woonplaats kiezende te
Rotterdam aan de Schiedamsedijk 46 ten kantore van Wybenga Wildeboer van den
Putteelaar Advocaten, van wie mr. D. Schaap te dezen door hem, bepaaldelijk
gevolmachtigd om het onderhavige hoger beroep in te stellen, als zijn gemachtigde
optreedt.

1. Verweerder is **DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE**.
2. Appellant is op 4 oktober 2000 Nederland binnen gereisd. Op 18 december 2000 is hij in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdend met gezinshereniging met zijn moeder mevrouw _____. De verblijfsvergunning is laatstelijk verlengd tot 29 november 2003.
3. Appellant heeft voor 31 december 2003 een aanvraag tot verlenging van zijn verblijfsvergunning aan de IND verstuurd. Die aanvraag is bij de IND niet bekend geworden. Of de aanvraag is aangekomen is appellant niet bekend; hij heeft de aanvraag niet aangetekend verstuurd.
4. In februari 2004 heeft appellant een tweede aanvraag aan de IND gestuurd omdat hij van de IND geen ontvangstbevestiging van de aanvraag of een acceptgirokaart voor de betaling van de leges had ontvangen en hem uit telefonisch contact met de infolijn van de IND niet bleek dat zijn aanvraag daar bekend was.
5. In de maanden na de indiening van zowel de eerste als de tweede aanvraag heeft appellant veelvuldig, soms wel tien keer per maand, met de IND gebeld ten einde te vernemen omtrent zijn aanvragen. Hem is daarbij steeds meegedeeld dat hij moest wachten.
6. Omdat uiteindelijk ook niet bleek dat zijn tweede aanvraag door de IND was ontvangen heeft appellant op 13 augustus 2004 voor de derde maal een aanvraag tot verlenging ingediend. Die aanvraag is bij verweerder wel bekend geworden, en op die aanvraag is bij beschikking d.d. 19 januari 2006 afwijzend beslist, omdat deze aanvraag langer dan zes maanden na afloop van de geldigheidsduur van de laatstelijk aan appellant verleende verblijfsvergunning was ingediend (geldig tot 29 november 2003), zodat appellant over een geldige machtiging tot voorlopig

WYBENGA WILDEBOER VAN DEN PUTTELAAR

verblijf diende te beschikken. Appellant had en heeft een dergelijk visum niet.

- 7 Appellant heeft op tegen het primaire besluit van 19 januari 2006, verzonden op 20 januari 2006, op 17 februari 2006 bezwaar gemaakt. Het bezwaar is bij besluit d.d. 29 mei 2006, verzonden op 30 mei 2006, ongegrond verklaard. Op 26 juni 2006 heeft appellant daartegen beroep ingesteld. De openbare behandeling van de zaak vond plaats op 2 maart 2007. De Rechtbank nevenzittingsplaats Rotterdam heeft bij uitspraak d.d. 26 maart 2007, verzonden op 29 maart 2007, het beroep gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en bepaald dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven. Verweerder is daarbij veroordeeld tot betaling van de proceskosten en het griffierecht. Een kopie van de uitspraak is als PRODUCTIE I aan dit hoger beroepschrift gehecht.
- 8 Appellant kan zich met de uitspraak van de Rechtbank niet verenigen en stelt tegen die uitspraak hoger beroep in. Appellant heeft drie grieven tegen de uitspraak van de Rechtbank.

GRIEF 1

- 9 Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen (r.o. 4.1) dat het standpunt van verweerder dat geen sprake is van een termijnoverschrijding voor het indienen van een aanvraag die eiser niet kan worden toegerekend door de rechtbank niet onredelijk wordt geacht aangezien appellant op generlei wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij eind 2003 al een aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning heeft ingediend. Het beroep op het rapport van de Nationale Ombudsman van 13 augustus 2004 kan appellant niet baten aangezien dat ziet op de behandelduur van ingediende aanvragen, op de telefonische bereikbaarheid van de IND en op de klachtbehandeling door de IND. De stelling van appellant dat in de jaren 2002, 2003 en 2004 sprake was van een slecht functionerende IND en Vreemdelingendiensten, waarbij voorts sprake was van overdracht van taken van Vreemdelingendiensten aan de IND en dat in verband daarmee aanvragen, andere relevante stukken en gehele reeds aanwezige dossiers zijn kwijtgeraakt, vindt geen steun in voormeld rapport.

TOELICHTING

- 10 Appellant handhaaft hetgeen hij ter zake in bezwaar en beroep heeft aangevoerd en verzoekt hetgeen hij heeft aangevoerd te beschouwen als hier te zijn ingelast en herhaald. De rechtbank heeft met name miskend dat uit het rapport van de Nationale Ombudsman weliswaar specifiek blijkt van de door de rechtbank genoemde onderwerpen, maar dat de brief er in de eerste alinea mee begint gewag te maken van door de Nationale Ombudsman ontvangen signalen die de behandeling door de IND van aanvragen om een (reguliere) verblijfsvergunning of om verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning betreffen. Hoewel moet worden toegegeven dat de Nationale Ombudsman verder niet specifiek ingaat op het niet ontvangen door de IND van aanvragen, dan wel het na ontvangst van aanvragen bij de IND in het ongerede raken van die aan-

WYBENGA WILDEBOER VAN DEN PUTTELAAR

vragen, noch op het bij overdracht van taken van de Vreemdelingendiensten aan de IND in het ongereede raken van dossiers, is bekend dat ook deze problemen in de jaren 2002, 2003 en 2004 aan de orde waren. Deze omstandigheden zijn inmiddels feiten van algemene bekendheid geworden, zodat de rechtbank deze ambtshalve had kunnen en moeten bijbrengen. Vgl. artikel 8:69 lid 3 Awb.

GRIEF 2

- 11 Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat verweerder zich tevens in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de aanvraag niet is ontvangen binnen een redelijke termijn nadat appellants rechtmatig verblijf was geëindigd. Verweerder heeft daarom geen gebruik hoeven te maken van de ruimte die het beleid biedt om als redelijke termijn in dit geval een termijn van langer dan zes maanden na het eindigen van het rechtmatig verblijf te accepteren.

TOELICHTING

- 12 Appellant heeft in bezwaar een aantal omstandigheden genoemd die ertoe zouden moeten leiden dat verweerder hem het mvv-vereiste niet zou tegenwerpen. Zie aanvullend bezwaarschrift d.d. 8 maart 2006, blz. 3. Verweerder heeft hierin ten onrechte geen aanleiding gevonden om te oordelen dat de aanvraag niet binnen een redelijke termijn nadat het rechtmatig verblijf van appellant was geëindigd was ingediend.

GRIEF 3

- 13 Ten onrechte heeft de rechtbank onder toepassing van artikel 8:72 lid 3 Awb bepaald dat de rechtsgevolgen van het bestreden besluit, dat is vernietigd, in stand blijven. Dit omdat de door appellant aangevoerde omstandigheden niet dermate uitzonderlijk zijn dat vrijstelling van het mvv-vereiste onder toepassing van de hardheidsclausule gerechtvaardigd is. Ten onrecht heeft de rechtbank overwogen geen grond te zien voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid tot dit standpunt heeft kunnen komen.

TOELICHTING

- 14 De rechtbank heeft overwogen dat appellant in bezwaar een beroep op de hardheidsclausule heeft gedaan en dat verweerder daarop in het besluit op bezwaar niet is ingegaan, zodat een motivering op dat punt ontbreekt. Dat is door verweerder ter zitting bij de rechtbank ook erkend, zodat de rechtbank op dit punt het besluit op bezwaar terecht heeft vernietigd.
- 15 Het in stand laten van de rechtsgevolgen van een vernietigd besluit is in beginsel slechts mogelijk toelaatbaar als materieel geen andere beslissing mogelijk is dan een besluit met hetzelfde dictum als het vernietigde besluit. Zie ABRvS 28 juni 1999, JB 1999/196 en CRvB 30 juli 1999, RSV 1999, 28. Het oordeel dat geen andere beslissing mogelijk is, is slechts gebaseerd op de mededeling van verweerder in beroep, derhalve na totstandkoming van het besluit op bezwaar,

WYBENGA WILDEBOER VAN DEN PUTTELAAR

dat de door eiser aangevoerde omstandigheden niet dermate uitzonderlijk zijn dat vrijstelling van het mvv-vereiste onder toepassing van de hardheidsclausule gerechtvaardigd is. Ten aanzien van dat standpunt moet worden vastgesteld dat het nog steeds zeer algemeen is geformuleerd en niet concreet ingaat op de door appellant in zijn aanvullend bezwaarschrift genoemde problemen, zodat nog steeds sprake is van een onvoldoende draagkrachtige en daarmee onvoldoende gemotiveerde besluitvorming op hetgeen door appellant is aangevoerd. Daarin had de rechtbank aanleiding moeten vinden om slechts tot vernietiging van het besluit op bezwaar over te gaan, zonder de rechtsgevolgen van dat besluit in stand te laten.

CONCLUSIE

- 16 Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de Rechtbank niet in stand blijven.

REDENEN WAAROM

Appellant uw Afdeling bestuursrechtspraak verzoekt:

- i het hoger beroep gegrond te verklaren;
- ii de uitspraak van de Rechtbank te vernietigen;
- iii het bezwaar gegrond te verklaren;
- iv het besluit op bezwaar te vernietigen;
- v verweerder te veroordelen in de proceskosten in hoger beroep;
- vi verweerder te veroordelen tot betaling van het griffierecht in hoger beroep.

Rotterdam, 26 april 2007

Gemachtigde